

בש"פ 5857/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5857/23

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 31.7.2023, בעמ"ת 70400-07-03, שניתנה על-ידי כבוד השופט ד' פיש

בשם המבקש: עו"ד מחאמיד ג'מאל

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 31.7.2023, בעמ"ת 70400-07-23 (השופט ד' פיש), שבגדרה התקבל ערר המשיבה על החלטות בית משפט השלום בחדרה, מהימים 26.7.2023 ו-30.7.2023, במ"ת 22025-07-22 (השופטת י' אונגרביטון).

2. ביום 12.7.2022, הוגש נגד המבקש כתב אישום, המייחס לו עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות - תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם של בן זוג וכן תקיפת קטין על-ידי אחראי. לפי עובדות כתב האישום, במספר מקרים תקף המבקש את אשתו (להלן: המתלוננת), ואת בנם הקטין; מדובר לכאורה בשלל אירועים, אמנע מלפרטם. רק זאת אציין - באחת מן הפעמים, כך לפי התיאור, כשחמתו בערה בו, לקח המבקש נעל עקב של המתלוננת ותקף אותה באמצעות נעלה. כתוצאה מן התקיפה, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, בדמות המטומה מעל עינה הימנית, וחתך בקרקפת ובמצח - חבלות שבעטיין נזקקה המתלוננת לטיפול רפואי במרכז הרפואי לגליל.

3. לצד כתב האישום, הגישה המשיבה גם בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. במהלך המעצר, הגיע עניינו של המבקש לפני השופט י' אלרון, במסגרת דיון בבקשת המשיבה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996. בהחלטה מיום 5.7.2023, ציין השופט אלרון כי התיק מתנהל בעצלתיים, והוסיף כי "אלמלא מועדי הדיון שנקבעו למחר ולמועדים [סמוכים], היה נכון להורות לבחון את סוגיית המשך מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. רק בשל המועדים הקרובים שנקבעו להמשך שמיעת הראיות בתיק זה המלצתי לבא-כוח [המבקש] ליתן הסכמתו לבקשה להארכת המעצר המבוקשת". לצד זאת נקבע, כי "היה ושמיעת הראיות בעניינו של [המבקש] לא תסתיים עד ליום 31.7.2023, יהא על בית משפט השלום לשוב ולדון בסוגיית המשך מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו". לבסוף, הורה השופט אלרון על הארכת מעצרו של המבקש ב-90 ימים או עד למתן פסק דין, לפי המוקדם.

4. נוכח החלטה זו, קיים בית משפט השלום דיון ביום 26.7.2023, שבו נכון היה בית המשפט לבחון חלופת מעצר. דא עקא, שמחמת חסר במפקחים מתאימים - נדחתה הבקשה למעצר תחת חלופה. בית משפט השלום הוסיף, כי אין בהחלטתו כדי "לסגור את הדלת לפני המבקש להציע מפקח אחר, שאינו בעל עבר פלילי, ראוי ומתאים, והבקשה תיבחן". עוד באותו יום הוגשה בקשה לצירוף מפקחים, ובחלוף 4 ימים, ביום 30.7.2023, התקיים דיון שבו נשמעו 2 מפקחים נוספים, שאותם מצא בית משפט השלום ראויים למלאכת הפיקוח; משכך, הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב ל'מעצר בית' מלא, בבית הוריו באום אל פחם, תחת פיקוחם של 3 מפקחים שנמצאו כשירים, ובתנאים נוספים.

5. המשיבה מיהרה לערור על ההחלטה, לפני בית המשפט המחוזי בחיפה. ביום 31.7.2023 התקיים דיון, ולאחריו ניתנה החלטה בה צוין, כי "בנסיבות יש ללכת בעקבות תוצאת החלטת בית המשפט העליון שהאריך את המעצר עד לחודש אוקטובר, כאשר נראה לי שהצדדים אכן עושים מאמצים לסיים את המשפט בהקדם האפשרי בשלב זה. אשר על כן, הערר מתקבל [והמבקש] ימשיך לשהות במעצר בהתאם להחלטת בית המשפט העליון".

מכאן הבקשה שלפני.

6. למקרא הבקשה, ולאחר עיון בתסקירים ובהחלטות שניתנו בהליכי המעצר עד כה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות; זאת, מבלי צורך בתגובה מאת המשיבה. פעמים רבות שב בית משפט זה על ההלכה, שלפיה רשות לערור ב'גלגול שלישי' לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), אינה ניתנת כדבר שבשגרה, אלא רק כאשר מתעוררת שאלה משפטית חשובה, או כשיש צורך בתיקונו של עיוות דין (ראו: בש"פ 5855/23 אבו חמד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (2.8.2023) (להלן: עניין אבו חמד); בש"פ 3616/23 מחארה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (29.5.2023)). בשים לב לרף גבוה זה, אין מקום להיעתר לבקשה וליתן למבקש רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי.

7. לכל אורך בקשתו, אין המבקש טוען, ולו ברמז, כי עניינו מעורר שאלה משפטית כללית. חיצו הביקורת שלו מכוונים כלפי קביעת בית המשפט המחוזי, אשר התעלם, לטענתו, מהחלטת בית משפט השלום לגופה, מחלופת המעצר ומהמפקחים שנמצאו מתאימים, ו'דילג' היישר לדיון בהשפעת החלטתו של השופט אלרון על ההכרעה בעניין. המבקש סבור, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שהתייחס לקביעת שני מועדים לדיונים במהלך החודש הבא כהתקדמות מספקת. על מנת להמחיש את התמשכות ההליכים, הוא מפרט - באריכות יתרה - את כל הישיבות שנקבעו ונדחו לבקשת המשיבה במהלך שנת 2022, ומסכם את דבריו כדלקמן: "התיק נדחה ל-5 חודשים מבלי שהתקיימה ישיבת

הוכחות שלמה כשהנאשם נמצא במעצר מיום 4.7.2022 ועד לתאריך 12.12.2022 - כל זאת, באשמת המשיבה. המבקש העלה טענות נוספות, הנוגעות לכרסום בחומר הראיות במהלך המשפט, שגם אליהן לא התייחס בית המשפט המחוזי בהחלטתו. נוכח טענות אלה, סבור המבקש כי לא היתה הצדקה להתערבות בית המשפט המחוזי בהחלטת בית משפט השלום.

8. אין בידי לקבל את הטענות, ואיני מוצא חשש שמא נגרם למבקש עיוות דין. אתחיל מן הטענה שלפיה בית המשפט המחוזי התעלם כליל מטענות המבקש לגבי הכרסום בחומר הראיות. טענות אלה נטענו זה מכבר, ונדחו, יותר מפעם אחת, בבית משפט השלום. משכך, בית המשפט המחוזי לא נדרש לעסוק בסוגיה זו; בית משפט השלום עצמו קבע, בהחלטה מיום 26.7.2023, בהתייחס לאותן טענות בדיוק, כי אין טעם לדון בהן, "שהרי בנוגע לנושא זה אין שינוי בנסיבות". אכן כן, בית המשפט המחוזי נמנע מלהידרש גם לעניינים נוספים שנדונו בהחלטת בית משפט השלום; ברם, מעיון בהחלטת בית משפט השלום, ובפרוטוקול הדיון שנערך על-פה, עולה כי החלטת השופט אלרון, היא שניצבה בלב החלטת בית משפט השלום; כלשונה של השופטת אונגר ביטון: "אני סבורה, בשים לב להחלטתו של כב' השופט אלרון הנ"ל, כי נקודת האיזון השתנתה". משום כך, לא מצאתי כי נפל פגם ממשי בבחירתו של בית המשפט המחוזי למקד את הדיון בערר בנושא זה.

9. מכאן, לפרשנות הנטענת ביחס להחלטת השופט אלרון. נראה, כי ניתן לגלות בהחלטה זו פנים לכאן ולכאן. אמנם, כדברי המבקש, בהחלטה נמתחה ביקורת על כך שהתיק נוהל בעצלתיים, אך מנגד, כפי שציין בצדק בית המשפט המחוזי - נדמה שבתקופה האחרונה, נוכח הערותיו של השופט אלרון, נעשים מאמצים ניכרים לסיום המשפט בהקדם. לאור זאת, איני סבור שנפלה שגגה בהחלטת בית המשפט המחוזי, בכל הנוגע לפירוש החלטת השופט אלרון; ודאי לא שגגה שגרמה לעיוות דינו של המבקש.

10. עוד חשוב להזכיר: המבקש מואשם בעבירה מן העבירות המנויות בסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים, הקובע חזקת מסוכנות מפורשת לגבי אדם המואשם בעבירת אלימות כלפי "בן משפחה", כמשמעות המונח בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991. מכאן, שקמה בענייניו אף חזקת מסוכנות סטטוטורית. ביחס לכך, קבעה הפסיקה, כי עובדת היותו של נאשם מסוכן דווקא כלפי אדם מסוים - אין בה כדי לסתור את החזקה, כך שעסקינן במי שחזקת המסוכנות בהחלט חלה לגביו (ראו: בש"פ 8171/06 גאורגי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.10.2006); בש"פ 7848/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (2.11.2010)). ועוד, עניין לנו במבקש אשר נסיבותיו הפרטניות מוסיפות ומעוררות חשש ניכר, מעבר לחזקת המסוכנות הסטטוטורית: לחובתו הרשעה מיום 19.7.2021 בגין עבירות דומות עד כדי זהות לאלו שנפרשו בכתב האישום - עבירות שבגינן אף ריצה 8 חודשי מאסר. גם בגדרי ההליך דנן נקבע, כי נשקפת מן המבקש מסוכנות רבה.

נוכח האמור, דין בקשת הרשות לערור - להידחות.

ניתנה היום, כ"ג באב התשפ"ג (10.8.2023).

ש ו פ ט

עמוד 3
